Trpaslíčkova smrt – Dvacátá devátá dekáda

- příběh 281
mimozemskýho trpaslíčka začal po dlouhý době bavit život a proto se rozhodl navštívit výstavu sebevražedných strojů. nečekal to, ale bylo fakt narváno, protože výstava byla kontaktní a návštěvníci mohli jednotlivé stroje vyzkoušet na vlastní kůži, krk, hlavu či vnitřnosti podle ctěný libosti.
"doprdele, to bych se posral," zamručel, když viděl dlouhou frontu na lístky. stál několik minut a uvědomil, že by čekáním ztratil celej život, tak se otočil a šel na autobus. během přecházení přechodu pro nechodce mu projíždějící vůz soukromý dopravy nedal přednost, srazil ho k zemi a přejel hlavu.

- příběh 282
mimozemský trpaslíček navštívil obětní místo. položil vlastní tělo na oltář starých bohů, vzal obětní nůž, řízl do hrudníku a vyndal bijící srdce. malé trpasličí srdíčko bilo v rytmu umírání, přihlížející krvaví kněží skláněli hlavy k zemi a oddaní věřící provolávali slávu dávno mrtvým trpasličím předkům.
"vítej, furt tě ještě baví každodenní umírání?" uslyšel mimozemský trpaslíček známý hlas, když vylezl z bílého tunelu.
"co ti budu povídat, aspoň se něco děje," řekl trpaslíček u hrušně postávajícímu bohu.
"tak se zase uvidíme zítra," řekl bůh, proměnil se v hada a zmizel mezi listy stromu.

- příběh 283
mimozemský trpaslíček došel na konec světa. pohlédnul přes hranu a zamyslel se.
"co se stane, když udělám ještě jeden krok?" a vstoupil do neznáma.

- příběh 284
mimozemský trpaslíček spatřil prd. silný záblesk černýho světla do očí vpálil mu smrt.

- příběh 285
mimozemský trpaslíček včera potkal smrt a bylo mu to prd. opět stojí na jevišti.
"co bych vzkázal svýmu budoucímu já?"
"štěstí, že sem se toho nedožil."
opona pomalu klesá, mimozemský trpaslíček leží na katafalku, kolem hoří žívý oběti, temný stíny s kostlivci vylejzají ze skříní, netopýří křídla šustí v mihotaným světle loučí a třesoucí mlžný opary klaní se mrtvýmu.
"bravo! bravo! bravo!" křičel hlas, když opona uzavřela za příběhem dveře. hlediště bylo tichý a nikdo další nesdílel nadšení jedinýho diváka.
"jako vždy, jenom já jsem nadšenej," proběhlo hlavou mimozemskýmu trpaslíčkovi, když opouštěl prázdný divadlo a vyrážel na cestu s jistým koncem.

- příběh 286
mimozemský trpaslíček popíjel se smrtí.
"nalej si ještě, tady máš," nabízel smrt s poťouchlým obličejem láhev s kalnou tekutinou.
"co to je?" opilecky zamumlal zlitý trpaslík.
"pravej jed," usmál se smrt a roztřesenou chrastící kostěnou rukou podával nápoj ve skle.
"sem s tim," napřáhl trpaslíček pařátek po nabízený flašce a z plna hrdla upil skoro do dna.

"ty se toho nebojíš," chechtal se smrt a začal brousit kosu.
"no to je síla, ty seš zmrd!" zahřměl mimozemský trpaslíček, z hrdla mu vytrskl proud ohně a zemřel.

- příběh 287
mimozemský trpaslíček pohřbil děti, manželku, rodiče a dokonce i všechny otravný vzdálený příbuzný. potom šel do nálevny odpočívat.
"víš, co je nejlepší, když zabiješ a pohřbíš všechny svoje příbuzný?" tlačil debilní klíny do hlavy výčepního.
"to teda vůbec netuším," odpověděl.
"máš klid od všech dotěrů. nikdo po tobě nechce peníze, ubytování a ani dárky k rodinným výročím. dokonce můžu jít kdykoliv do nálevny, můžu se kdykoliv sjet jakoukoliv drogou a nikdo nepíčuje. to je prostě výhra," vysvětloval trpasličí opilec výčepnímu, kterýmu byly opilecký kecy úplně ukradený.
"víš, potom když umřeš," pokračoval trpaslíček v blábolení, *"tak je to všem úplně u prdele a pohřeb musí zaplatit obec."*
"tak dneska třeba neumřeš," jízlivě dodal hospodskej.
"nebyl bych si tak jistej," řekl trpaslíček a nervozně se podíval na hodiny. bylo za pět minut dvanáct.

- příběh 288
mimozemský trpaslíček vstoupil do půlnoční tmy.
"tak jsem zase tady," oznámil u půlnoční vrátnice.
"výborně, jste na pořadníku, před vámi čeká půlnoční jezdec a půlnočnice," řekl půlnoční vrátný a cosi zapsal do knihy půlnočních příchozí.
"půlnoc je můj čas," proběhlou hlavou mimozemskýho trpaslíčka a trpělivě sledovat odbíjení posledních půlnočních vteřin.
"můžete vstoupit," řekl černý vrátný splývající s černým půlnočním vybavením kanceláře.
"bude to dnes aspoň se světlem?" zeptal se trpaslíček a čekal, až se otevře půlnoční brána smrti.
"nebude, šetříme," zazněl vrátnýho hlas mizející kdesi v dáli půlnočního času.
"no nic, dnes mě čeká průměrná smrt," pomyslel si trpaslíček, rukama šátral po černočerný zdi a hledal, kde bůh nechal půlnoční dveře otevírající další den.

- příběh 289
silný svěrač otevřel otvor a do tunelu vniklo světlo. mimozemský trpaslíček vstoupil zářící temnoty života.
"už sem zase zpět," protáhl záda a udělal několik kroků.
"každej den stejnej příběh, ožít a zemřít," mumlal sám pro sebe a jen tak bezcílně zabil několik přihlížejících kamenů. měl sice nějaký tušení, že se mu tato vražda nevyplatí, ale jako obyčejně myšlenku uložil ke spánku.
nespletl se, jeden z přeživších šutrů už začal plánovat tvrdou pomstu. pomalu kutálel kulatý kamenný tělíčko za mimozemským trpaslíčkem a trpělivě vyčkával na okamžik, kdy bude moci spustit plán. těsně po setmění po několika neúspěšných pádech z velký výšky konečně trefil malý cíl. spadl z věže přímo na trpaslíčka a rozmačkal ho na kaši, aniž by si malej zmrd uvědomil, co se stalo.

- příběh 290
mimozemský trpaslíček zašlápl mrvence. stará mrvencová celá nasraná běžela do mrveniště, aby svolala armádu mrvenců, jenž by vykonala pomstu za mrtvýho.

mimozemský trpaslíček zrovna odpočíval pod stromem unaven masivní vyvražďovačkou domorodý vesnice. nic neslyšel, nic neviděl, ale za jeho zády se objevila koule nasraných mrvenců připravených k frontálnímu útoku. než se stihl mimozemský trpaslíček zorientovat v situaci, agresivní mrvenčí vojáci ho začali zaživa žrát a žrali tak dlouho, dokud ho celýho nesežrali.